

СОКИРКО Петро Олександрович

*Випускник дорожньо-будівельного
факультету (1987)*

Директор ПАТ «Миронівський м'ясопереробний завод «Легко!»
(Київська область)

Народився 22 квітня 1961 р. у снт Ємільчине Житомирської області. Батько, Олександр Йосипович, працював водієм, а мама, Олександра Порфирівна, була заворгом у районному споживчому товаристві. У їхній сім'ї завжди поважали працю та навчали цього свого сина.

Родина Сокирків доволі велика. Дід Петра Олександровича, Йосип Герасимович, був одним із фундаторів місцевого колгоспу. Троє його синів (брати Олександра Йосиповича) Петро, Володимир та Михайло все життя пропрацювали за кермом. Їхні діти пішли батьківським шляхом і стали водіями.

Навчаючись в Ємільчинській середній школі, Петро Сокирко просто марив автосправою. Тож разом з атестатом про середню освіту він отримав водійське посвідчення. Після закінчення школи вступав до військового училища, але згодом зрозумів, що бути військовослужбовцем — не його покликання.

У 1978 р. П. О. Сокирко розпочав свій трудовий шлях робітником, а потім став інструктором-методистом з фізкультури і спорту в Ємільчинському споживчому товаристві.

З 1979 до 1981 р. він служив у Радянській армії (м. Луга Ленінградської області). Після звільнення в запас до грудня 1981 р. працював водієм у Ємільчинській транспортній конторі РСТ.

Врешті Петро Олександрович вирішив вступати до Київського автомобільно-дорожнього інституту. Тому в 1981 р. він став слухачем підготовчого відділення, а через рік — студентом цього вишу. Брав участь у роботі різних студентських наукових гуртків, виступав із доповідями на наукових конференціях, був старостою групи. Навчання на дорожньо-будівельному факультеті окреслило майбутні орієнтири його подальшого професійного зростання. Отримавши диплом інженера-будівельника із відзнакою, за направленням почав працювати майстром у Миронівському міжгосподарському шляхово-будівельному управлінні, яке виконувало багато замовлень сільськогосподарських підприємств та інших організацій як Миронівського району, так і за його межами. Вже у вересні 1987 р. він став виконробом дільниці № 1.

Люди, з якими розпочинав свою трудову діяльність П. О. Сокирко, та керівники району без сумніву не поми-

ПАТ «Миронівський м'ясопереробний завод «Легко!»

лилися, коли неодноразово обирали його депутатом районної ради, а в 1994 р. призначили на посаду заступника голови Миронівського міськвиконкому. В листопаді 1995 р. він став першим заступником голови Миронівської районної державної адміністрації. Указом Президента України у травні 1998 р. був призначений на посаду голови Миронівської райдержадміністрації.

Зусиллями Петра Олександровича в Миронівському районі вперше в державі було здійснено перехід від централізованого до індивідуального опалення багатоповерхових будинків. За період, коли він обіймав посаду голови Миронівської райдержадміністрації, було проведено багато робіт із реконструкції та відновлення закладів охорони здоров'я і освіти.

Упродовж 1999–2002 рр. П. О. Сокирко без відриву від виробництва навчався в Українській академії державного управління при Президентіві України. Того ж року був нагороджений орденом святого рівноапостольного князя Володимира Великого Української православної церкви.

За вагомий особистий внесок у соціально-економічний і культурний розвиток територіальної громади, становлення місцевого самоврядування, високий професіоналізм завоював беззаперечний авторитет серед жителів краю. 19 листопада 2004 р. він був удостоєний орденів Почаївської ікони Пресвятої Богородиці та преподобного Нестора Літописця. А 26 грудня 2006 р. отримав Почесну грамоту Кабінету Міністрів України.

Сьогодні Петро Сокирко є директором Миронівського м'ясопереробного заводу — найбільшого вітчизняно-

го виробника готових м'ясних продуктів, яке займається комплексною переробкою курятини, свинини, яловичини та виготовляє формовані м'ясні вироби ТМ «Легко!».

Петру Олександровичу знадобилося небагато часу, щоб створити сучасне потужне підприємство, оснащене новітнім обладнанням, для виготовлення високоякісної продукції.

Нині кожен працівник ПАТ «Миронівський м'ясопереробний завод «Легко!» має шанс реалізувати власні здібності та стати одним із кращих фахівців, іншим словом — досягти успіху! Адже гордість і майбутнє підприємства — це команда його працівників. Зважаючи на те, що ТМ «Легко!» постійно розвивається, нових вершин досягають і спеціалісти, які її створюють. Перед компанією, яка впевнено займає позицію лідера на ринку м'ясопродуктів, відкриваються великі перспективи. Досягнення висот можливе лише завдяки наполегливій праці і застосуванню талантів кожного спеціаліста. А творців ТМ «Легко!» шанують: молодим фахівцям підприємство надало квартири, кращі з кращих, чий імена потрапили на дошку пошани, отримують заохочення.

До слова, у 2007 р. директор ПАТ «МПЗ «Легко!» був нагороджений орденом «За заслуги» III ст.

Петро Олександрович — вимогливий та принциповий керівник. Він поважає своїх підлеглих, приділяє велику увагу проблемам фахівців, опікується їх соціальним і правовим захистом. А головне — уміє слухати та завжди враховує особисту думку працівників. Вітаючись у цеху з чоловіками, коли чує: «У мене брудні руки», не втомлюється повторювати: «Руки відмити легко, а от совість — ніколи!». Чесність та порядність — ось орієнтири, якими керується у своїй діяльності директор підприємства та кожен спеціаліст.

Український внутрішній ринок продуктів м'ясопереробки поступово розширюється. Посідаючи одне з головних місць, завод прагне завоювати більший сегмент цього ринку, пропонуючи широкий асортимент високоякісної продукції, зокрема страви швидкого приготування та напівфабрикати. Для їх виготовлення використовується лише відбірна, свіжа сировина, яку постачають компанії, що входять до складу ПАТ «Миронівський хлібопродукт».

Трудові будні мясопереробного комбінату «Легко!»

До кожного свій підхід

Під керівництвом Петра Олександровича підприємство налагодило співпрацю із закордонними компаніями, експортує продукцію до Білорусі, Казахстану, Грузії, Молдови. У червні 2009 р. Європейська комісія провела інспектування ПАТ «МПЗ «Легко!» і надала його продукції позитивну оцінку. У липні 2013 р. підприємству було присвоєно єврономер, і воно отримало дозвіл постачати свою продукцію до країн Євросоюзу.

24 квітня 2011 р. Петро Сокирко був удостоєний медалі преподобних Антонія та Феодосія.

Проте його життя — це не тільки робота. Своїм найбільшим досягненням він вважає сім'ю. Разом із дружиною Оленою Василівною виховав доньку Олександру. Вона здобула дві вищі освіти: закінчила Національний авіаційний університет і Національний університет біоресурсів та природокористування (м. Київ).

Петро Сокирко не пориває дружніх зв'язків із товаришами, з якими заприятелював у стінах Київського автомобільно-дорожнього інституту. В. П. Карась, А. С. Цимбал, В. Г. Картамішев, С. В. Бортнік, В. Д. Стах — це не повний перелік людей, історія дружби з якими розпочалася ще із студентської лави і має величезне значення в житті Петра Олександровича.

Він і досі підтримує товариські, теплі стосунки із викладачами КАДІ, зокрема з професором Григорієм Євгеновичем Липським. З повагою згадує секретаря деканату Ларису Романівну Ярославцеву. Вона пропрацювала в інституті стільки років, що «знає в обличчя» багато поколінь викладачів і студентів. Навдивовижу енергійна жінка, у свої 90 «з лишком» років пам'ятає найцікавіші подробиці тогочасного навчання та імена студентів, якими пишається.

Життєве кредо Петра Олександровича: «Дорогу осилит идущий». Для нього воно має глибокий зміст, бо є своєрідною формулою успіху: закінчивши Київський автомобільно-дорожній інститут, П. О. Сокирко сміливо йшов до мети та блискуче реалізував власний потенціал у різних сферах діяльності.